

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niepodejęcie w przewidzianym terminie działań koniecznych do odzyskania pomocy uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym w art. 1 ust. 1 (z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 i 3) decyzji Komisji z dnia 18 lipca 2007 r. [C(2007) 3251] w sprawie funduszu rezerwowego zwolnionego z podatku (pomoc państwa C 37/05)

Sentencja

- 1) Nie podjąwszy w przewidzianym terminie wszystkich działań koniecznych do odzyskania, zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2008/723/WE z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 37/05 (ex NN 11/04) przyznanej przez Grecję — Fundusz rezerwowo zwolniony z podatku, pomocy uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem (z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 i 3 tej decyzji), Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 4–6 wspomnianej decyzji.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — O'Brien przeciwko Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs).

(Sprawa C-393/10) (¹)

(Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Pojęcie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, będących stroną umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy — Sędziowie pracujący w niepełnym wymiarze czasu pracy i wynagradzani na podstawie dniówek — Odmowa przyznania emerytury)

(2012/C 118/04)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dermot Patrick O'Brien

Strona pozwana: Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładnia dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/(Dz.U. L 14, s. 9) — Pojęcie „pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu

pracy, będących stroną umowy o pracę, lub pozostających w stosunku pracy” (klauzula 2 pkt1 dyrektywy) — Sędziowie zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy — Różnica w traktowaniu w zakresie uprawnień emerytalnych sędziów zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy i sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz sędziów należących do poszczególnych kategorii sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Sentencja

- 1) Wykładni prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że to do państw członkowskich należy zdefiniowanie pojęcia „pracowni[ków] [...] będących stroną umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy” zawartego w klauzuli 2 pkt 1 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, zmienionej dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., a w szczególności ustalenie, czy pojęcie to obejmuje sędziów, pod warunkiem że nie doprowadzi to do wyłączenia w sposób dowolny tej kategorii osób z dobrodziejstwa ochrony, jakiej udziela dyrektywa 97/81, zmieniona dyrektywą 98/23 i to porozumienie ramowe. Wyłączenie dobrodziejstwa tej ochrony można uznać za dopuszczalne jedynie w sytuacji, gdy stosunek łączący sędziów z Ministry of Justice jest ze swej istoty zasadniczo odmienny od tego, który łączy z pracodawcami osoby zatrudnione należące zgodnie z prawem krajowym do kategorii pracowników.
- 2) Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze godzin, zawarte w dniu 6 czerwca 1997 r., które stanowi załącznik do dyrektywy 97/81, zmienionej dyrektywą 98/23, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, by dla potrzeb dostępu do systemu emerytalnego prawo krajowe wprowadzało rozróżnienie między sędziami pracującymi w pełnym wymiarze czasu pracy a sędziami pracującymi w niepełnym wymiarze czasu pracy i wynagradzanymi na podstawie dniówek, chyba że obiektywne powody uzasadniają takie zróżnicowanie, co podlega ocenie sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Söll GmbH przeciwko Tetra GmbH

(Sprawa C-420/10) (¹)

(Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych — Dyrektywa 98/8/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „produktów biobójczych” — Produkt powodujący flokulację organizmów szkodliwych, bez ich niszczenia, odstraszania lub unieszkodliwiania)

(2012/C 118/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Hamburg — Niemcy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Söll GmbH

Strona pozwana: Tetra GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123, s. 1) — Zaklasyfikowanie jako „produktu biobójczego” produktu wywołującego flokulację organizmów szkodliwych, nie niszcząc ich, odstraszać lub unieszkodliwiać — Produkt glonobójczy zawierający substancję chlorek wodorotlenek glinu — Pojęcie „produktu biobójczego”

Sentencja

„Produkty biobójcze”, pojęcie znajdujące się w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych, powinno się interpretować w ten sposób, że obejmują one produkty, które działają jedynie w sposób pośredni na odnośne organizmy szkodliwe, ponieważ zawierają jedną lub kilka substancji czynnych powodujących reakcję chemiczną lub biologiczną, stanowiąc integralną część łańcucha przyczynowego, którego celem jest wywołanie skutku hamującego względem tych organizmów.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gießen — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Barisowi Akyüzowi

(Sprawa C-467/10) (¹)

(Dyrektywy 91/439/EWG i 2006/126/WE — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania)

(2012/C 118/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Gießen

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Baris Akyüz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Gießen — Wykładnia art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w

sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) oraz art. 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 403, s. 18) — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania

Sentencja

1) Przepisy art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy w związku z art. 2 ust. 1 oraz z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które pozwalają, aby odmówiło ono uznania na swoim terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli wobec posiadacza owego prawa jazdy przyjmujące państwo członkowskie nie zastosowało żadnego środka w rozumieniu rzeczonych art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/439 lub art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126, lecz w tym ostatnim państwie odmówiono mu wydania pierwszego prawa jazdy na tej podstawie, że zgodnie z przepisami wskazanego państwa nie spełniał on fizycznych i psychologicznych wymogów bezpiecznego prowadzenia pojazdu silnikowego.

2) Rzeczone przepisy należy interpretować łącznie w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które umożliwiają mu odmowę uznania na jego terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, w wypadku gdy wiadome jest, na podstawie niepodważalnych informacji pochodzących od wydającego państwa członkowskiego, że posiadacz prawa jazdy nie spełniał warunku normalnego miejsca zamieszkania przewidzianego w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439 oraz w art. 7 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/126 w czasie wydania tego prawa jazdy. W tym względzie okoliczność, że informacje te zostały przekazane przez wydające państwo członkowskie właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego nie bezpośrednio, lecz wyłącznie w sposób pośredni, w formie komunikatu osób trzecich, sama w sobie nie może wykluczać, aby informacje te mogły być uznane za pochodzące od wydającego państwa członkowskiego, o ile pochodzą one od organu tego ostatniego państwa członkowskiego.

Do sądu krajowego należy zarówno zbadanie, czy informacje uzyskane w okolicznościach takich jak w sporze przed sądem krajowym mogą być zakwalifikowane jako informacje pochodzące od wydającego państwa członkowskiego, jak i, w danym wypadku, ocena rzeczonych informacji i stwierdzenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności rozpatrywanego przezeń sporu, czy stanowią one niepodważalne informacje zaświadczone, że posiadacz prawa jazdy nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium tego ostatniego państwa w czasie wydania jego prawa jazdy.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.